

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

stwierdzenie i zasądzenie, że

- stwierdzona zostaje nieważność decyzji z dnia 10 sierpnia 2016 r., mocą której komisja konkursowa konkursu EPSO/AST-SC/03/15 wykluczyła skarżącego z konkursu;
- Komisja w każdym razie zostaje obciążona kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący kilku oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez komisję konkursową przy ocenie doświadczenia zawodowego strony skarżącej.
2. Zarzut drugi, podniesiony pomocniczo, dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w związku z nieprzekazaniem stronie skarżącej kryteriów selekcji ustalonych przez komisję konkursową.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2016 r. – Abes/Komisja

(Sprawa T-813/16)

(2017/C 030/58)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Abes — companhia de assistência, bem-estar e serviços para seniores, Lda (São Pedro de Tomar, Portugalia)
(przedstawiciel: N. Mimoso Ruiz, abogado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności została wniesiona prawidłowo i uznanie jej dopuszczalności zgodnie z art. 263 TFUE dla celów art. 264 TFUE.
- Stwierdzenie nieważności decyzji C(2016) 5054 z dnia 9 sierpnia 2016 r. zgodnie z art. 236 TFUE, w zakresie w jakim przyjęto w niej, że środek opisany w skardze nie stanowi pomocy państw w rozumieniu art. 107 ust. TFUE.
- Stwierdzenie nieważności decyzji C(2016) 5054 z dnia 9 sierpnia 2016 r. zgodnie z art. 236 TFUE w zakresie w jakim przyjęto w niej, że nawet gdyby opisany w skardze środek stanowił pomoc państwa, jest on zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania i kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia. Skarżąca uważa, że decyzji brak jest uzasadnienia albowiem stwierdza się w niej, że nawet gdyby środek stanowił pomoc w rozumieniu art. 107 ust. TFUE to byłby zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c), lecz wniosek ten pozostaje bez uzasadnienia.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie. Skarżąca uważa, że decyzja zawiera błąd w ocenie w odniesieniu się do skutków środka pomocowego w zakresie konkurencji i handlu pomiędzy państwami członkowskimi albowiem względy prowadzące Komisję do stwierdzenia, że skutek danego środka pomocowego w zakresie handlu pomiędzy państwami członkowskimi jest czysto hipotetyczny lub domniemany i że, gdyby skutek ten istniał, miałby jedynie marginalny charakter, nie mają podstaw i gwarantują w praktyce rozprzestrzenianie analogicznych punktowych środków pomocowych nie tylko w regionie Tomar, lecz w całym kraju, z wynikającymi z tego konsekwencjami odstrasżającymi inwestycje krajowe i inwestycje pochodzące z innych państw członkowskich.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 TFUE ust. 1 albowiem Komisja: i) nie zbadała z zachowaniem należytej staranności i w obiektywny sposób czy przedmiotowa pomoc mogła mieć wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi, ii) nie uwzględniła braku istnienia progę lub minimalnego odsetka, poniżej którego można a priori uznać, iż brak jest wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi, iii) nie miała na uwadze, że szkoda dla handlu pomiędzy państwami członkowskimi nie zależy od lokalnego lub regionalnego charakteru świadczonych usług ani od znaczenia danej działalności, iv) nie uwydatniła wystarczająco okoliczności, że gdy pomoc przyznana przez państwo wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa względem innych konkurujących przedsiębiorstw, należy uznać, że przedsiębiorstwa będące konkurentami beneficjenta znajdują się w mniej korzystnych warunkach, aby finansować nowe inwestycje w rzeczonym państwie.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2016 r. – Netflix International i Netflix/Komisja

(Sprawa T-818/16)

(2017/C 030/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netflix International BV (Amsterdam, Niderlandy) i Netflix, Inc. (Los Gatos, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci C. Alberdingk Thijm, S. van Schaik i S. van Velze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 września 2016 r. stwierdzającej zgodność z rynkiem wewnętrznym siódmej wersji niemieckiej ustawy o wspieraniu produkcji filmowej⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca formułuje sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych⁽²⁾.
 - Komisja naruszyła art. 13 ust. 1 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych stwierdzając, że niemiecki środek jest zgodny z tym przepisem interpretowanym w świetle zaproponowanej nowelizacji do tej dyrektywy.
 - Komisja naruszyła art. 2 ust. 1, art. 2 ust. 2 oraz art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, stwierdzając, że niemiecki środek nie narusza zasady państwa pochodzenia.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 110 TFUE.
 - Komisja naruszyła art. 110 TFUE stwierdzając, że niemiecki środek nie stanowi dyskryminacji względem dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, posiadających siedzibę poza granicami Niemiec, ale kierujących swe usługi do niemieckich odbiorców.